

כך עושים זאת הדנים

על-פי מקורות אמריקאיים

עיבוד עמוס גולדס

רובה-השירות המקובל בדגמרק הוא רובה ה"גאראנד" M-1 הא-מריקאי — והתת-מקלע "קרל גוסטאב" המיוצר בדגמרק בכינוי "הובא" M-49.

הדנים מעריכים כי הלחימה בתנאי הקרקע שלהם עשויה להתנהל בטוח קצר, ולהיות קצרה אך עזה. לכן האחוז הגבוה (יחסית לצבא-אות נאט"ו האחרים) של תת-מקלעים בפלוגה: 42 בפלוגה בת 123 איש. יחד עם דגש המושם על התת-מקלע, בא האימון במקלע מדסן, אשר בו לא מודגשות מטרות "בול" ואף לא מטרות דמות — אלא מטרות שטח. מבחינה טקטית נוטים הם לא-שטח ולא לאש מכוונת.

אבל המענין אותנו במדור זה — הוא אימון הקליעה שלהם.

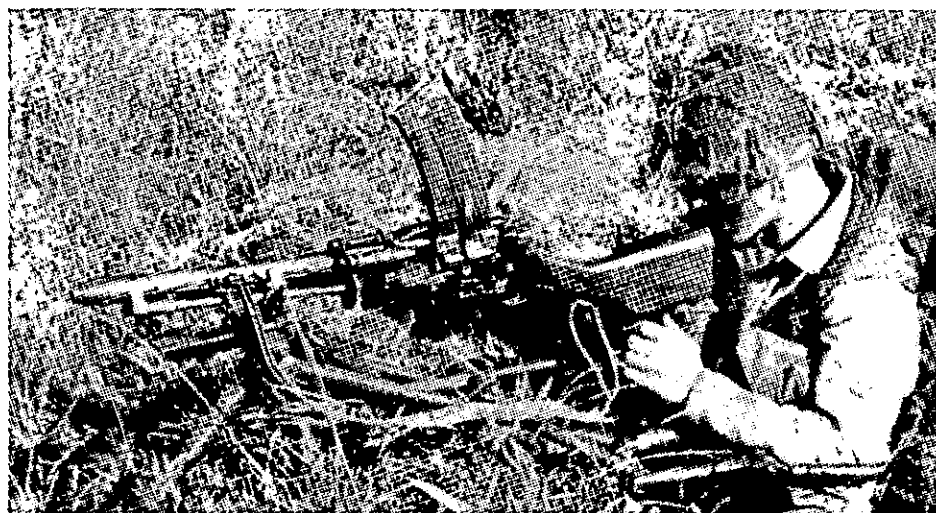
החייל הדני לומד, ראשית כל, את הפירוק וההרכבה של הרובה, המקלע והתת-מקלע. את אימון היריה מתחיל הוא ברובה צבאי ישן, המוסב לקוטר 0.22, בטוח 20 מטר. לאחר מכן הוא עובר ליריה ברובה-שירות. המטרות הנן המטרות האירופיות הרגילות (בול חצי-עגול) ודגש מושם על אש מדויקת ממצבי-יריה סטנדרטיים; רעיון אש-קרב לא התקבל אצלם. הדנים סבורים שבזמן ובתחמושת מוגר בלים יש ללמוד קודם כל את היסוד. "ילד חייב ללמוד ללכת לפני שיוכל לרוץ" — כדברי רס"ב דני בנושא זה.

לאחר שהוא שולט ברובה, עובר החייל הדני ללמוד את המקלע או התת-מקלע — אך לא את שניהם, אלא אם כן הוא איש-קבע. אימון המקלען הוא פורמלי, יסודי, ממושך ומביא לשלמות ביצוע אף של משרתי שנה-ראשונה. החיילים המעולים ביותר נבחרים לתפקיד זה ומשוחררים מאימונים אחרים, נעימים פחות. התת-מקלענים עוברים קורס יותר קצר. יש לאמור שכמות התחמושת הנורית בקורסים אלה אינה רבה.

החייל הדני נושא על צד ימין של חזהו אותות קליעה. קיימים ארבע סוגי-אותות לרובה, למקלע, לתת-מקלע, ולאקדה. בכל אחד מסוגי-אותות אלה — שלוש דרגות. אפשר לפגוש משרתי-קבע הנושאים ארבע אותות גם יחד; אך משרתי שירות-חובה מורשים לגשת רק לשני מבחנים. את הזכות לנשיאת האות יש לחדש שנה-שנה; ניתנת רק הזדמנות אחת לשנה; ואם נכשלת — עליך לחכות לשנה הבאה.

הדנים סבורים, שבמקרה מלחמה עשויים להשתבש הגבולות בין חייל לאזרח. מכאן נובע רצונם להפיץ את יכולת השימוש בנשק בכל האוכלוסייה.

לצורך אימון אזרחי וכן לתחרויות צבאיות מסוימות משמשים רובי "מאור" 98 משופרים. הדנים נטלו רובים אלה, מעודפי המלחמה, הרכיבו להם קנה כבד, צף-חפשי, ליטשו את ההדק ושיפרו את היצוע. הרובה מצויד בכננות מיקרו-מטריות וברצועת צלפים. הוא



למעלה: חיילים דניים יורים רימונים נ"ט ברובה M-1 האמריקאי למטה: המקלע הפלוגתי "Madsen"

מאפשר דיוק קליעה מעולה; ניתן להרכיב עליו כונת טלסקופית ואז הופך הוא לרובה-צלפים מעולה. האזרח הדני יכול לרכשו (במחיר נמוך יחסית) ולהתאמן בו במסנחים אזרחיים וצבאיים. כך נוצרת עתודת צלפים מעולה בציבור האזרחי. אולי יש לנו ללמוד מהם דבר?

להסיר מכשול!

ב"מערכות" קנ"ג, עמ' 40 מוזכר כי ה-BAR האמריקאי היה יורה כדור בעל 172 גרגרים, ואילו במלחמה השניה הוא קצב איש וכוזרו הוא בן 150 גרגרים. כדי שלא יחשוב הקורא שהכדור האמריקאי עשוי גרגרים-גרגרים, יש להבהיר: "גרגר" — grain — זו יחידת משקל, השווה ל-64.5 מיליגרם. לכן הקליע האמריקאי הישן משקלו היה 11.1 גרם, ואילו החדש — משקלו 9.7 גרם (הקליע 7.62 של נאט"ו — שוקל 9.7 גרם, קליע S7.92 — 12.7 גרם). עוד יש להעיר, שהתחמושת היוזר-קלה הוכנסה לשימוש בגלל שיקולים הקשורים ברובה גאראנד M-1, ולא במקלע.